

Διάφορες θεωρήσεις για τη μετενσάρκωση

Πολλοί εκ των συναδέλφων μου μέντιουμ πιστεύουν στη μετενσάρκωση, όπως και το 34 % περίπου των Γάλλων (οι αξίες των Γάλλων 2012). Τι εννοούμε με αυτή τη στερεοτυπική λέξη; Στο πλαίσιο του παρόντος άρθρου, θα αποπειραθώ να φωτίσω ορισμένες πτυχές και με αυτόν τον τρόπο να σας δείξω τον δρόμο. Κλείνοντας θα σας δώσω τη γνώμη μου ως μέντιουμ πνευματίστρια, η οποία έχει σχηματιστεί μέσα από τα βιώματά μου, και όπως είναι αυτονόητο, δεν εκφράζει παρά μόνο εμένα προσωπικά.

Ας ξεκινήσουμε με τον ορισμό του Larousse για το τι είναι μετενσάρκωση: "**σε ορισμένες θρησκείες (ιουδουισμός, ζαϊνισμός, βουδισμός, κτλ.), μετανάστευση της ψυχής**, η οποία, τη στιγμή του θανάτου, περνά σε άλλο σώμα." Πρώτη επισήμανση, πάντα επικαλούμενη το λεξικό, μπορείτε να το ξεφυλλίσετε ως τη λέξη *σώμα*, της οποίας ο ορισμός σας παραπέμπει στη λέξη *είμαι* που αφορά ουσιαστικά τον άνθρωπο. Τα έντομα για παράδειγμα, δεν αποκλείονται κατ'ανάγκη, αλλά ο οποιοσδήποτε θα σκεφτεί ότι μάλλον πρόκειται για την επιστροφή της ζωής στους κόλπους της ανθρωπότητας και όχι στα μυρμήγκια !

Καθώς έχουμε διαφορετικούς κλάδους στον χριστιανισμό, ο αναγνώστης δεν θα εκπλαγεί καθόλου βρίσκοντας το ίδιο σχήμα στον βουδισμό λόγου χάρη. Τι κοινό έχουν ο ζαϊνισμός που δεν πιστεύει σε κάποιο Θεό αλλά σε έναν κόσμο που ανέκαθεν υπήρχε, και ο ιουδουισμός που θεωρεί πως

το σύμπαν δημιουργήθηκε και λατρεύει τις διάφορες μορφές ενός μοναδικού Θεού, δημιουργού του σύμπαντος; Κανένα εκτός από την πίστη τους στη μετενσάρκωση και το κάρμα...

Στη Δύση βλέπουμε τη μετενσάρκωση σαν την ευκαιρία να απολαύσουμε τη ζωή πολλές φορές. Στην Ανατολή συμβαίνει το αντίθετο. Σύμφωνα με τη γνωστή, εντούτοις παραποιημένη, αρχή των καλών και των κακών πράξεων, εσφαλμένα ονομαζόμενη κάρμα, ο ύστατος στόχος παραμένει η απελευθέρωση από αυτό και όχι η επιστροφή μας σε αυτό.

Για ποιον λόγο θα έπρεπε να πληρώνουμε τα λάθη προηγούμενων ζωών; Δεν βρίσκουμε καμία λογική εξήγηση όσο κι αν το σκεφτούμε. Ας φανταστούμε πως δολοφόνησα μια οικογένεια στην προηγούμενη ζωή μου. Τώρα πια δεν έχω καμία ανάμνηση του γεγονότος, όμως ο αμείλικτος πέλεκυς θα πέσει πάνω μου. Δεν έχουν σημασία τα όποια προσόντα μου σε αυτή τη ζωή, πρέπει να "πληρώσω" για το κακό που διέπραξα. Το τωρινό μου εγώ πρέπει να πληρώσει για το παρελθοντικό μου εγώ, ακόμα κι αν δεν διατηρώ την παραμικρή ανάμνηση. Για ποιο λόγο να καταδικάσω τον εαυτό μου; Για ποιο λόγο να υποστώ μια τιμωρία αφού δεν έχω τίποτα να μου προσάψω (σε αυτή τη ζωή); Ας φανταστούμε πως συμβαίνει το εξής: έχω μια οικογένεια, παιδιά, κι ένας δολοφόνος έρχεται και τα σφάζει μπροστά στα μάτια μου. Πώς μπορώ να καταλάβω καρμικά το "μάθημα", αφού εξ ορισμού δεν θυμάμαι τίποτα; Ίδωμένο από μια πλευρά αυστηρή και άκαμπτη, αυτό δεν έχει καμία σημασία. Ό,τι έσπειρα, θέρισα. Η ψυχή μου τιμωρήθηκε, τελεία και παύλα. Η

προσωπικότητά μου όμως είναι άλλο πράγμα. Έχω μία έντιμη ζωή, μια οικογένεια, κτλ. Αμαρτίες γονέων παιδεύουσιν τέκνα: ο πατέρας σκότωσε, άρα η κόρη πρέπει να βιαστεί και κατόπιν να κρεμαστεί. Αλλά τι κακό έκανε η κόρη του; Δεν πείθει και πολύ, ιδίως όταν γνωρίζουμε ότι τα μέντιουμ μιλάνε για την ύπαρξη ενός κόσμου αγάπης, ειρήνης και αρμονίας στην απέναντι όχθη. Αυτό μοιάζει μάλλον με μηχανική κρίση, μια αυστηρή "δικαιοσύνη" ρυθμισμένη στο χιλιοστό, δίχως εξαιρέσεις, δίχως ελαφρυντικά...

Θα το έχετε καταλάβει, η αντίληψη για το **"κάρμα"** είναι ξεκάθαρα πιο πολύπλοκη από την καρικατούρα που προβάλλουμε εδώ ή στην Ινδία μέσω του συστήματος των καστών που έχει επίσημα καταργηθεί από το 1945.

Εδώ θα πρέπει να αποσαφηνιστεί το τι σημαίνει η λέξη **"ψυχή"** και κατά συνέπεια η λέξη **"προσωπικότητα"**. Συνήθως το σώμα πεθαίνει αλλά η ψυχή επιβιώνει. Τι εννοούμε με αυτό τη γνωστή φράση; Ότι η ζωή δεν σταματά σε τόσο καλό δρόμο; Έπειτα ακολουθούν οι κλασικές ερωτήσεις: μα γιατί δεν τη θυμόμαστε; γιατί να μετενσαρκωνόμαστε, κτλ. Σε γενικές γραμμές και όσον αφορά εμάς, αυτή η έννοια πηγάζει από μία εκ των τριών θρησκειών της Βίβλου και προσδιορίζεται ως η δημιουργία του Θεού. Για τους ανατολικούς, αντίθετα, δεν υφίσταται κάποια ενεργητική οντότητα εξαρτώμενη από κάποιον Μεγαλύτερο Δημιουργό, αλλά **ΑΝΗΚΕΙ στην αρχή δημιουργός**. Όπως οι σταγόνες στον ωκεανό, που η καθεμία αποτελεί ξεχωριστό στοιχείο αλλά ταυτόχρονα και αναπόσπαστο μέρος της υδάτινης

μάζας. Οι "τυχεροί" που ξέρουν ότι η μετενσάρκωση υπάρχει, και που συχνά προσεύχονται στον Θεό, στην τελική αντιλαμβάνονται ότι κατά κάποιο τρόπο προσεύχονται στον ίδιο τους τον εαυτό; Αντιλαμβάνονται ότι το να ευνοούν περισσότερο τον θεό απ' ό,τι τους ανθρώπους ισοδυναμεί με το να αγαπάνε περισσότερο τον εαυτό τους απ' ό,τι τον συνάνθρωπό τους;

Δύσκολο να το συλλάβουμε αυτό εμείς οι Ευρωπαίοι. Συχνά οι άνθρωποι πιστεύουν ότι οι λέξεις "ψυχή" και "πνεύμα/προσωπικότητα" είναι συνώνυμες. Λαμβάνοντας ένα σώμα, βρίσκεστε "παγιδευμένοι" σε έναν ανθρώπινο οργανισμό (ηθελημένα αφήνω στην άκρη στο παρόν άρθρο τους φίλους μας τα ζώα). Δεν θυμάστε τίποτα και οφείτε να ξαναμάθετε τα πάντα, πώς να είστε καθαροί, να μάθετε να μιλάτε, να περπατάτε, και στη συνέχεια να διαβάσετε και να γράφετε (στη δυτική μας κοινωνία, δεν είναι υποχρεωτικό σε άλλες χώρες), κτλ. Σύμφωνα με αυτή την αρχή, τα άτομα που έχουν βιώσει μια επιθανάτια εμπειρία (NDE) θα όφειλαν να έχουν μια σχεδόν οικουμενική γνώση, καθώς η απελευθερωμένη από τα δεσμά της ψυχή λογικά θα πρέπει να έχει επανασυνδεθεί. Κι όμως δεν είναι ακριβώς αυτό που συμβαίνει. Ακόμα κι αν η όρασή μας επανέλθει στις 360°, ακόμη κι αν μεταφερθούμε στιγμιαία, γιατί δεν μπορούμε να ανακαλέσουμε όλο το παρελθόν πριν τη γέννησή μας; Κι αν αυτό το σημείο τοποθετούνταν πέρα από τα σύνορα του μη (φυσικού) γυρισμού; Μία ψυχή που δεν είναι πλήρως απελευθερωμένη, ακόμα έγκλειστη στα σαρκικά της δεσμά, με τις προκαταλήψεις της, τις αδυναμίες της, τα προτερήματά της και τα ελαττώματά της; Σαν να

διασκέδαζε η αθάνατη ψυχή μας φτιάχνοντας προσωπικότητες για να τις δοκιμάζει και να μαθαίνει. Μια αρμονική συνεργασία. Το επίγειο εγώ κυριαρχεί στη γη για την καλύτερη συνειδητοποίηση της άλλης πλευράς του πλέγματος, ψυχή και εγώ συγνωεύονται σε ένα. Ιδού η ανατολική άποψη, ενώ η αντίστοιχη εξευρωπαϊσμένη προωθεί μια ακινησία διαμέσου της αιωνιότητας, ένα αδιαίρετο όλον, πριν το θάνατο, και κυρίως μετά.

Σε αυτό το σημείο θα ασχοληθούμε με την ατέρμονη ανάγκη που νιώθουμε να πειραματιζόμαστε εδώ στη γη. Υποθέτοντας ότι η ουσία μας είναι αιώνια, έστω και ατελής, ο οποιοσδήποτε είναι σε θέση να καταλάβει ότι έχει σχεδόν την υποχρέωση να έρθει εδώ στη γη για να δοκιμάσει τον πόνο, την προδοσία, το ψέμα, κτλ... ώστε να τα μετουσιώσει όλα αυτά με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Αν λοιπόν η ψυχή καταφθάσει ούσα τέλεια, δεν υπάρχει κανένας λόγος να χάνει τον χρόνο της βασανιζόμενη εδώ στη γη! Έτσι δεν είναι; Η αναλογία με τον ασθενή θα καταδείξει ακόμα καλύτερα τη θέση μου. Πώς μπορεί κανείς να απολαύσει στο έπακρο την υγεία του; Αρρωσταίνοντας φυσικά! Πάρτε για παράδειγμα έναν συναχωμένο: αυτός, μάλιστα, είναι σε θέση να εκτιμήσει το αγαθό της υγείας σε όλο του το εύρος, να είναι ευτυχής όταν δεν θα υποφέρει πια από τον πυρετό και τον πονόλαιμο! Η ψυχή, έχοντας καταγράψει την εμπειρία της (πνευματικής) αδιαθεσίας, μπορεί να εξελιχθεί και να επωφεληθεί της ευτυχίας. Ο χρόνος δεν έχει καμία σημασία για σας, αθάνατε. Ο γείτονας ίσως καταλάβει τα πάντα

από τον πρώτο κιόλας βήχα, ενώ εσείς ίσως χρειαστεί να αρρωστήσετε βαριά καμιά δεκαριά φορές μέχρι να το καταλαβετε. Όπως και να'χει, στο τέλος θα καταλάβετε την ουσία, λίγη σημασία έχει η ταχύτητα με την οποία θα κόψετε το νήμα του τερματισμού, καθώς θα το κόψετε αργά ή γρήγορα. Να είσαι πρώτος έχει σημασία μόνο στα πλαίσια κάποιου ανταγωνισμού, κάτι που δεν ισχύει καθόλου εκεί πάνω (ή δίπλα ή κάτω). Πιστέψτε με, κάτι παραπάνω ξέρω ως μέντιουμ πνευματίστρια που είμαι!

Ας ασχοληθούμε λίγο και με την έννοια του χρόνου. Τι πλάνη κι αυτή! Θα μου πείτε πως δεν έχετε πια την αντοχή των είκοσί σας χρόνων. Μη νομίζετε, ούτε εγώ... Δεν μιλάω για τη φθορά της σάρκας. Αναφέρομαι στην έννοια του «πνευματικού» χρόνου που συνδέεται μερικώς με την κβαντική φυσική. Προτού αρχίσετε να με αναθεματίζετε για το παράδοξο της γάτας του Schrödinger, φανταστείτε ότι είστε ηθοποιός και παίζετε σε μια ταινία στην οποία ο κακός σεναριογράφος σας έχει δώσει μόνο τις κύριες ατάκες. Η επαγγελματική σας συνείδηση (εκτιμώ πως διαθέτετε μία καθότι είστε καλός ηθοποιός) σας ωθεί να παίζετε όσο το δυνατό καλύτερα. Ξαναρχίζετε όσες φορές είναι απαραίτητο μια σκηνή, και, όταν πια το γύρισμα έχει τελειώσει, με περηφάνεια ξαναβλέπετε τις καλύτερες στιγμές και τις δείχνετε ξανά και ξανά στα κοντινά σας πρόσωπα. Τεχνικά μιλώντας, έχετε ήδη υλοποιήσει αυτόν τον πίνακα. Όμως ποιος σας εμποδίζει να τον προβάλλετε εκ νέου; Ποιος θα σας απαγορεύσει να ξαναδείτε το θέμα που εσείς (η ψυχή σας) δεν έχετε κατανοήσει; Βάλτε και πάλι

την κάπα σας, αυτή τη φορά θα παίξετε τον ρόλο του τέταρτου σωματοφύλακα, του Ντ'Αρτανιάν. Η έννοια του χρόνου είναι μια ψευδαίσθηση. Ακούσατε καλά; Ψευδαίσθηση! "Θάνατος μαύρος αδερφός, Θάνατος θα γίνω αθάνατος" ...

Αλλά ο σκηνοθέτης έχει προβλέψει πως πέφτετε στα νύχια της Milady. Μπορώ να το αποφύγω; Απάντηση του Normand : ίσως ναι, ίσως όχι. Το τυχαίο όμως δεν υφίσταται. Αν, φερ'ειπείν, πεθάνω σε ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα, αυτό θα συμβεί επειδή η ψυχή μου σε συμφωνία με τους πνευματικούς μου καθοδηγητές το έχει σχεδιάσει πολύ πριν τη γέννησή μου. Τι καλά που το εγώ της απέναντι όχθης θεωρεί πως είναι ικανότερο από το εγώ που βρίσκεται εδώ στη γη, κι ας μην έχει να υπομείνει όλα τα βάσανα εδώ κάτω, δεν νομίζετε; Η ψυχή λοιπόν σε συμφωνία με τον Υπέρτατο Καθοδηγητή μάλλον θα επέλεγε ένα μεγάλο πρόγραμμα ζωής για μια πληθώρα θεμάτων ζωτικής σημασίας και άλλων λιγότερο σημαντικών «εκεί ψηλά στον ουρανό». Για την μετενσαρκωμένη προσωπικότητα θα υπάρχει η δυνατότητα να σταματήσει αν τυχόν χρειαστεί, να αλλάξει κατεύθυνση, ή ακόμη και να εξεγερθεί. Και βέβαια για όλα αυτά θα υφιστάμεθα τις συνέπειες, τόσο τις θετικές όσο και τις αρνητικές.

Έτσι, με σχετική άνεση δίνω απάντηση στο "δεν καταλαβαίνω γιατί δεν πρέπει να τα θυμάμαι". Μπορεί να μας ανακουφίζει το να φανταζόμαστε ότι έχουμε βοηθήσει μια γυναίκα με το μωρό της να ξεφύγουν από τις φλόγες ενός σπιτιού που καίγεται. Εξακολουθεί όμως να είναι το ίδιο αν φοβάμαι

επειδή, ως στρατιώτης, διαπέρασα με το σπαθί μου το σώμα αυτού του άοπλου κρατούμενου εκτελώντας κάποια διαταγή; Επιβάλλεται να ξαναρχίσουμε από την αρχή, αφού κάποιες φορές η γνώση μάλλον βάρος είναι παρά πηγή εσωτερικής απελευθέρωσης. Είναι η αρχή σύμφωνα με την οποία οι κακές πράξεις μάς στοιχειώνουν περισσότερο από τις ενάρετες. Είμαι βέβαιη πως ο καθένας μας έχει τους εσωτερικούς του δαίμονες, πράξεις για τις οποίες δεν είμαστε περήφανοι στην τωρινή ζωή, έτσι λοιπόν είναι σίγουρο ότι αν έπρεπε να ανατρέξω και στις άλλες μου μετενσαρκώσεις, θα τρελαινόμουν... κατάσταση μη αναστρέψιμη. Καθίσταται σαφές ότι η πνευματική μας υγεία θα κλονιζόταν μια για πάντα.

Η εμφάνιση του Κακού αυτού καθεαυτού είναι μάλλον άσχετη με το θέμα μας. Οι άνθρωποι το αντιπαραβάλλουν με το Καλό, σαν δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Το ένα δεν υπάρχει δίχως το άλλο. Όπως η καμηλοπάρδαλη και το τακάλι (σε NVC, δηλαδή μη βίαιη επικοινωνία). Παρ'όλα τα αρνητικά του, το χρειαζόμαστε το "Κακό" (ή το τσακάλι, το όμορφο ζώο που ζει σε σταθερό μονογαμικό ζεύγος στην Αφρική, τη Μέση Ανατολή και την Ινδία, εντούτοις τρέφεται με νεκρά ζώα και οργανικά υπολείμματα) για την (πνευματική) ανάπτυξή μας. Πρόκειται για ένα παράδοξο σύμφωνα με το οποίο το κακό τοποθετείται ως ίσο προς τον φιλοσοφικό/πνευματικό/ανθρώπινο ανταγωνιστή του. Μία ακόμη πλάνη να κατατροπώσουμε.

Για να συνοψίσουμε μόνο το πλέον εμφανές, ποιον

τύπο μετενσάρκωσης θέλουμε; Με ή χωρίς Θεό; Για να απολαύσουμε και πάλι τη ζωή ή ως τιμωρία για τις προηγούμενες πράξεις μας; Ανεξάρτητα άτομα ενός δημιουργού ή στην προέκτασή του, όπως οι σταγόνες του νερού που σχηματίζουν τον ωκεανό; Οι περισσότεροι που πιστεύουν στη μετενσάρκωση στη Γαλλία, δεν θέτουν στον εαυτό τους τόσα ερωτήματα. Ωστόσο, η διανοητική και πνευματική άσκηση αξίζουν με το παραπάνω την καταβαλλόμενη προσπάθεια, όποιο κι αν είναι το συμπέρασμα στο οποίο θα καταλήξετε.